

Her blev præsenteret et bemærkelsesværdigt stykke arbejde: nytænkning, hvor man anvendte både forbudsprincippet og kontrolprincippet, hvor disse to principper var stærkest, således at den nyskabelse, der i virkeligheden kom ud af det, var meget positiv. Og det var et forslag, alle parter kunne leve med.

EU-Kommissionen udtalte sig endda også vældig positivt i gode vendinger om kompromiset, som blandt andet gjorde sig bemærket ved ikke at have de ulemper, det rene forbudsprincip har, nemlig at det er utrolig bureaukratisk. Her var det lykkedes at forene de bedste sider ved begge principper og undgå den utrolige mængde af dispensationsansøgninger, som følger i kølvandet på forbudsprincippet.

Det er Det Konservative Folkepartis holdning, at vi burde holde os til dette kompromis, som alle de involverede parter tilsluttede sig, og som regeringen selv har bedt dem om at sætte sig sammen og udarbejde. Opgaven er løst upåklageligt, og derfor virker det ikke alene unødvendigt, men også som noget af en hån mod alle disse mennesker, som har siddet i regeringens udvalg, at regeringen nu af rent partipolitiske årsager ikke tør holde fast i skitsen, men fremlægger et helt andet forslag.

Der er efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ikke nogen begrundelse for generelt at skifte til en forbudslov, som regeringen her lægger op til. Rækkevidden af forbudene er ret uforudsigelig, og et forbud mod konkurrencebegrænsende aftaler rammer jo også alle de positive aftaler, de anerkendelsesværdige aftaler, som ingen politiske partier vel ønsker at forhindre.

Derfor skal det suppleres med et omfattende dispensationssystem, som erfaringerne viser vil være både langsommeligt, dyrt og bureaukratisk. Men det har regeringen valgt at gøre, og derfor må vi selvfølgelig forholde os til det.

I den forbindelse er det naturligvis positivt, at der indføres en bagatelgrænse for, hvornår forbudet mod de konkurrencebegrænsende aftaler finder anvendelse, ligesom det også er godt, at der ikke indføres direkte fusionskontrol, men derimod en anmeldelsespligt. Andet ville også være et helt forkert signal med den danske virksomhedsstruktur.

Men vi har ét meget stort ankepunkt over for regeringens lovforslag:

Man skriver, at privat og offentlig erhvervsvirksomhed ligestilles. Sådan burde det også være, men reelt er det langtfra tilfældet. Tværtimod lægger regeringen her op til en streng for-

budslov for det danske private erhvervsliv, mens man samtidig undtager stort set hele den offentlige del af erhvervslivet, som bliver større og større med regeringens evige udvidelser af kommunalfuldmagten.

Og her ser vi vel i virkeligheden det største politiske problem: at man cementerer en forskelsbehandling af virksomheder og erhvervsdrift alt efter ejerformen.

Jeg er bekendt med, at erhvervsministeren sikkert vil sige, at der er tale om ligestilling, for det står jo i lovforslaget, men det er altså at gøre vold på det danske sprog at påstå det. Der er absolut ikke tale om reel ligestilling mellem offentlig og privat erhvervsvirksomhed.

Offentlig virksomhed vil i princippet kunne fravige konkurrencelovens principper og undlade at reagere på Konkurrencerådets henvendelser. Reglerne i loven gælder overhovedet ikke for virksomhed, der udspringer af en offentlig regulering eller en beslutning, som er truffet af en kommunalbestyrelse eller en bestyrelse i et kommunalt fællesskab efter styrelseslovens § 60.

Det vil sige, der er uanede muligheder for at drive offentlig erhvervsvirksomhed for skatteydernes penge og unddrage den konkurrencelovens bestemmelser. Derved bliver den offentlige virksomhed endnu mere konkurrenceforvridende, end den i forvejen er, ved ikke at konkurrere på markedets vilkår.

Og det var jo så sent som sidste år, at regeringen med venstrefløjens stemmer udvidede det offentliges adgang til at drive virksomhed til i princippet nu at være ubegrænset. Blot lysten er til stede, kan man såmænd nu få skabt mulighed for at afprøve sine erhvervslyster for skatteydernes penge og det med det øvrige erhvervsliv som tabere, for de har jo ikke adgang til skatteydernes lommer, når noget går galt.

Vi er inderlige modstandere af det offentliges erhvervseventyr, for det undergraver de ellers velfungerende arbejdspladser, som fungerer på markedsvilkår. Men når det offentlige er ude på eventyr, må det da i det mindste underlægges samme konkurrencevilkår, som det private erhvervsliv er underlagt.

For at sætte trumf på det offentliges særstilling har man så oven i købet foreslået, at det er de berørte offentlige myndigheder, der selv skal træffe afgørelse om, hvorvidt en konkurrencebegrænsning er en følge af deres egen beslutning. De kan altså selv bestemme, om loven skal gælde for dem eller ej. Det er da helt stjerneurimeligt.